

PAYER IMRE

Valaki jár odafenn

*Valaki jár odafenn a világ padlásterében.
Nyugtalan az ígéret miatt.
Nem teljesítettem be azt, amiért –
De még van idő. Igyekszem.
A jövő, ami jön. Csak egy szó.
Hogy mi lesz, nem tudom.
Felelnem kell-e?
Amit láttam és gondoltam a
tekintetről,
légvár és pára.
Se következmény, se kísérlet,
ugrásra kész tett mögött a tett van.
Hézagossá vagy tompára,
vagy súlytalan térbe túlizzítva
lesz a jövő, lesz-e?
Hallom a lépteiket.*

Kék keresztthalál

*Örvénylik, csorog, vonaglik a kék
megannyi vastag-vad változata,
dereng belőle festékkarcaként
szenvadás azipír szín iszonyata.
Jövő megváltáson inogna, csúszna
egymásba – folt vagy arc? A homlokát
a barnásan kék tövisszorúzza,
szemüregében sötétkék hat át.
Befelé mély-irányulva kitarul
a végtelen magasba nyílt folyam.
Színről színre. Most átszakad! Világul.
Izzó hűvösen teremtés – olyan,
mint Kereszthalálnak a kínja még,
Feltámadás-Bimbó – ez itt a kék.*